

miljøområdet – måske så meget, at det går ud over beskæftigelsen og dermed ud over de muligheder, der er for at skabe økonomi i vort samfund – er det derfor ikke sikkert, at det er det rigtige, vi har gjort. Derfor går beslutningsforslaget ud på, at der skal skabes balance på alle tre hovedområder.

Forslaget angriber ikke miljøpolitikken. Det kan vi måske se lidt forskelligt på, men vi er nødt til at se det hele i en sammenhæng. Det er derfor, vi er medforslagsstillere, det er sådan, vi opfatter forslaget, og hvis jeg må bruge det udtryk, er jeg derfor lidt ked af den modtagelse, forslaget har fået. I hvert fald nogle medlemmer har udtrykt, at det er i en negativ mening, vi har fremsat forslaget, men det er det ikke. Nej, det er, fordi vi skal tænke lidt længere frem og tænke på den næste generation.

Når det gælder økonomien, må vi jo, når vi laver et lovforslag, se på, hvilken betydning det vil få for betalingsbalancen, og hvilken betydning det vil få for de værdier, vi skaber på det sociale område. Får vi skabt en så god økonomi, hvis vi vedtager det, at vi kan bevare de sociale goder, vi har, og bliver der beskæftigelse til befolkningen? Og så kommer miljøområdet, som vi er i fuld gang med. Ja, vi skal selvfølgelig fortsat have en miljøvurdering, men vi skal se alle tre ting i en balance. Det er det, der er meningen med beslutningsforslaget, og derfor er det skuffende – jeg kan godt bruge det udtryk – at der ikke er flere, der ser positivt på det.

I fremtiden, når vi kommer med lovforslag og med handlingsplaner, og hvad vi nu gør, vil vi se lidt mere på alle tre hovedområder i stedet for på miljøet alene. Det er vores begrundelse for, at vi er medforslagsstillere, og vi støtter selvfølgelig beslutningsforslaget; det er noget, der siger sig selv. Men jeg vil gerne bede alle dem, der har været skeptiske over for det, om at tænke over tingene endnu en gang.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for reaktionerne og for modtagelsen af beslutningsforslaget, selv om jeg ikke vil undlade at sige, at det var lidt ærgerligt, at der var rigelig mange rygmarsvrefleksioner. Faktisk er det vel sådan, at i hvert fald i venstre side af Folketingssalen skulle vi helt hen til Enhedslisten, før vi begyndte at finde nogle, vi kunne slå følgeskab med, og som begyndte at vise åbenhed. Det var i orden, at man fik mere viden om lovforslagene, og det synes jeg at jeg her til start vil rose Enhedslisten

for. Det plejer måske også at være Enhedslisten, der godt tør gå det lille skridt videre, så det vil vi også kvittere for i dag.

Når jeg alligevel først må sige et par ord til miljø- og energiministeren, er det jo, fordi man skulle høre en miljø- og energiminister, som næsten ikke kunne få sig selv til at være positiv over for et sådant forslag. Selv om der er citeret ordret fra FN og OECD og Det Økonomiske Råd, leder ministeren efter, om det nu ikke er muligt at finde noget, der kan fylde ham med lidt mistillid. Og så er det alligevel sådan, at nogle kan sidde tilbage og mene, at hvad hjertet er fyldt af, løber munder over med, for der kom alligevel noget om, at det nok ikke er sådan.

Ministeren gik endda så langt som til at sige, at han måtte erkende, at man kan læse beslutningsforslaget, som det står skrevet, men at man også kunne begynde at tolke det, og det er så det, ministeren gør. Han begynder at tolke det for at kunne finde noget negativt, og han citerede fra side 3:

»En bæredygtighedsvurdering skal for det første indeholde en beskrivelse af de konsekvenser, som forslaget vil få på miljøområdet.«

Jamen der står altså ikke for det andet, for det tredje eller for det fjerde. Der står, at *for det første* skal det indeholde en beskrivelse af de konsekvenser, som forslaget vil få på miljøområdet, og så skal man alligevel høre ministeren stå her på talerstolen og sige, at det nok ikke lige er det, der er det vigtigste, eller sådan noget. Jamen hvorfor skulle vi så nævne det som det første? Og det er i øvrigt ikke et valg, som vi har truffet. Alle de indikatorer, som her bliver nævnt, er nævnt af OECD og er nævnt af FN, og Det Økonomiske Råd har sagt, at det kan sagtens lade sig gøre.

Derfor er det i grunden sådan, at jeg må forstå, at det er ligegyldigt, hvad vi kommer med. Det er rygmarsvrefleksionernes dag, og uanset hvad der måtte blive sagt, uanset hvad der måtte blive foreslået, sidder miljøministeren med armene over kors og siger: Jeg er ikke til at rokke. Det eneste, jeg vil begynde at rokke ved, er, at det ikke skal hedde bæredygtighed mere. Nu har ministeren fundet på noget, som han i sin tale heroppefra kaldte »holdbarhed«. Holdbarhed! Er det regeringens nye slogan, så siger jeg tak! At holdbarhed nu skulle kunne afløse bæredygtighed! Det kan da godt være, man har en statsminister og en miljøminister her i Danmark, men man har ingen som Brundtland, der virkelig kunne sætte fokus på det.